

Alkas.lt

Alkas.lt – už lietuvišką Lietuvą!

alkas.lt Printed on 2025 01 21

D. Razauskas. Mūsų ir baltarusių Vytis

January 21, 2025

Kategorijos: Lietuvos kelias, Nuomonių ratas, Politika ir ekonomika, Visi įrašai, Visuomenė

Žymos: Baltarusia, Baltarusija, baltų žemės, Dainius Razauskas, Gudija, Lietuva, naujas baltarusių pasas, pagr-naujiena, slavinimas, stačiatikybė, Tėvynė, Vytis

Rankos svyra iš apmaudo ir nevilties, kad vis reikia priminti dalykus, kurie turėtų būti savaime suprantami kiekvienam moksleiviui. Maždaug iki VII a. rytuose imtinai ligi Maskvos ir dar gerokai toliau, pietuose ligi Kijevo buvo kalbama lietuviškai (žinoma, ne šiuolaikine bendrine kalba, o tarmėmis, šiauriau – latgalių tarmėmis).

Baltiškos kilmės veikiausiai ir pats Maskvos pavadinimas (nuo upėvardžio *Maskuva* ar *Maskava*). Pora šimtų kilometrų į pietryčius nuo Maskvos prie Volgos (irgi lietuviškos kilmės upėvardis) nuo seno gyvenančių ugrofinų mordvių liaudies dainose dievas Purgine (lietuvų Perkūno skolinys) ima į žmonas žemės merginą, vardu Litova (plačiai žinomo vaizdinio apie viešpatį, imantį į žmonas jo valdomą žemę, atmaina). Mordovijoje vardu „Litova“ («Литова») pavadintas folklorinis ansamblis, moterų draugija, knygų leidykla, netgi dramaturginė pjesė.

Baltiški vandenvardžiai | wikimedia.org nuotr.

Maždaug tuo metu, apie VII a., į vadinamųjų rytų baltų žemes iš pietvakarių ėmė skverbtis slavai. Ypač jų skverbimąsi paspartino skandinavų vikingų įsisavintas vandens kelias Dauguva ir Dnepru iš Baltijos į Juodąją jūrą ir toliau „į graikus“. Pietuose ant šio kelio iškyla Kijevas (senasis pavadinimas Kūjava), palei visą šį vandens kelią įsikuria miestai, atsiranda Rusia.

Pats Rusios pavadinimas skandinaviškas, skandinaviški pirmųjų jos kunigaikščių vardai Igoris, Olegas, Oljga, Vladimiras (pastarasis iš Voldemaro ar Valdimero ilgainiui slavų prisitaikytas, kad skambėtų kaip palinkėjimas *volodi* ar *vladi mir* 'valdyk pasaulį'). Skandinaviškas ir anuometį karalių-kunigaikštį žymintis rusų kalbos žodis *kniazj*, kilme sutampantis su lietuvių *kuningas*, *kunigas* ir mažybiniu *kunigaikštis*.

Dabartinės Baltarusijos (tiksliau, Baltarusiės) pagrindą sudaro anuomet krivičių genties gyventos žemės, užėmusios visą Dnepro aukštupį su Smolensku, maskvėnų užgrobtu XVII a. Dabar įprasta krivičius laikyti slavų gentimi, bet senuosiuose pačios Rusios metraščiuose juos sakoma dar kalbėjus „sava kalba“.

Jie ir bus anie lietuviškai bei latgališkai kalbėję senieji tų kraštų gyventojai, patekę į istorijos akiratį. Ir pats *krivičių* pavadinimas neturi kito paaiškinimo kaip kad nuo *krivio*, kurio dvasinę-kultūrinę įtaką veikiausiai ir mena. Ne atsitiktinai krivičiai taip noriai prisijungė prie XIII–XIV a. iškilusios Lietuvos karalystės (vadinti ją ligi sąjungos su Lenkija kunigaikštyste – idiotizmas).

Dar vienas dalykas, kurį būtina turėti galvoje, – tai skirtumas tarp saujelės valdovų, dvariškių, miestiečių kalbos bei tautybės ir milžiniškos daugumos aplinkinių gyventojų. Pirmieji rašė apie save metraščius, todėl į juos pateko, o antrieji nerašė, todėl nepaliko kalbinių pėdsakų. Bet kai aplink vikingų „kelį į graikus“ pilyse ir miestuose įsiviešpatavo rusai (iš pradžių skandinavai, paskui jau slavai), aplinkinių girių skynimuose žmonės, kaip ir anksčiau, dar ilgai kalbėjo lietuviškai ir latgališkai.

Esama nuomonės, išsakytos ne vieno mokslininko, kad Lietuvos plėtimasis į rytus buvo ne „ekspansija į slavų žemes“, o sugrįžimas į užgrobtas savo žemes, kurių gyventojai, pavergti jiems svetimų kunigaikščių, sugrįžtančią Lietuvą suvokė kaip išvadavimą, o atėjusius lietuvius – kaip saviškius.

Be dvaro ir miesto, prie Rusios įtakoje atsidūrusių lietuvių žemių slavinimo itin prisidėjo jos priimta krikščionybė – rytų slavų stačiatikybė, tapusi tiesiog „rusų tikėjimu“. Profesoriaus akademiko a. a. Zigmo Zinkevičiaus nustatyta, jog vadinamoji Lietuvos etninių žemių rytinė riba, išlikusi daugmaž pastovi nuo Lietuvos krikšto ligi pat XX a. pradžioje atkurtosios Lietuvos, – tai tiesiog riba, ligi kurios XIV a. Lietuvoje iš rytų jau buvo įsigalėjusi stačiatikybė.

Priimtoji lenkiškoji katalikybė („lenkų tikėjimas“) paprasčiausiai sutabdė stačiatikybės plitimą ir likusios lietuviškos Lietuvos kalbinį rusinimą pakeitė prasidėjusiu lenkinimu.

Vadinasi, į rytus nuo vadinamosios etninių žemių ribos irgi nuo seno gyventa lietuvių, tik tapę stačiatikiais jie automatiškai buvo priskirti rusams (rusėnams), nė nesirūpinant, kokia kalba gal dar ilgai kalbėjo namuose. O XX a. didelė dalis jau etninių Rytų Lietuvos ir atkurtosios Lietuvos valstybės žemių dėl lenkų okupacijos galų gale irgi atiteko Baltarusiai ir dabar, tiesiog beregint, baigiamos surusinti.

Taigi visa vadinamoji Baltarusia (šiaip jau imtinai su Smolensku) yra buvusi Lietuva. Visi vadinamieji baltarusiai yra buvę lietuviai. Dabartinių baltarusių protėviai kartu su mūsų, dabartinių lietuvių, protėviais visi vienodai buvo lietuviai ir drauge sukūrė Lietuvos valstybę, kurios dabar paties branduolio pusė yra atsidūrusi Baltarusioje. Todėl dabartiniai baltarusiai lygiai taip pat yra senosios Lietuvos paveldėtojai kaip ir mes, dabartiniai lietuviai. Užtat Vytis yra lygiai tiek pat jų herbas kaip ir mūsų.

Vyčio herbas ne skiria ir priešina mus, dabartinius baltarusius ir dabartinius lietuvius, bet sieja, jungia ir vienija, nes mena buvusią vienybę. Vyčio herbas – tai orientacija į senąją vieningą galingą Lietuvą, iš kurios mes „stiprybės semiamės“ lygiai taip pat kaip dabartiniai baltarusiai, vos tik jie prisimena savo praeitį ir šaknis. Vadinamųjų baltarusių šaknys – ne Rusijos, o Lietuvos žemėje. Iš tikrųjų jokie jie baltarusiai, kaip juos apšaukė maskoliai, šitaip prisiskirdami sau, o tikri lietuviai, tik slavakalbiai. Slavakalbiai lietuviai.

Štai čia ir slypi visa opa. Nuo dūrinio „slavakalbiai lietuviai“ mes kažkodėl stengiamės pašalinti „lietuviai“ ir taip patys patvirtiname juos esant slavus, palikdami Rusijos glėbyje. Bet iš tikrųjų nuo dūrinio „slavakalbiai lietuviai“ reikia pašalinti dėmenį „slavakalbiai“.

Palengva tai daryti buvo galima jau seniai. Nuo pat Nepriklausomybės pradžios Gudijoje veikė įtakinga bendruomenė, kilme saisčiusi save su baltais – lietuviais, latviais ir prūsais, leidusi storą kultūrinį žurnalą prūsišku pavadinimu *Druvis* (pažodžiui 'tikėjimas').

Jie ilgai beldėsi į užkurtusias mūsų širdis ir ištižusius protus, ieškodami pritarimo, palaikymo, padrąsinimo, kai kurie jų savo jėgomis pramoko lietuviškai, latviškai, netgi prūsiškai. Tačiau ką visą tą laiką veikėme mes, pasakykite? Mūsų valdžia? Ką veikė mūsų ministras pirmininkas, kai palaikymo į jį kreipėsi gudų judėjimas prieš atominės elektrinės statybą Astrave? Ką?

Klausimas, ar mes patys verti Vyčio, kurio jiems pavydime.

Reikia ne Vyčio gudams pavydėti, o mokyti juos kalbėti lietuviškai. Ypač tuos, kurie patys čia suvažiavo – ko gi dar jie čia suvažiavo, jei ne mokyti lietuviškai, pasakykite?

Lietuva turi būti atvira visiems, kalbantiems lietuviškai, visų pirma – sugrįžtantiems į savo tikrąją tautą nutautėliams. Ir Lietuvoje turi būti visiškai neįmanoma išgyventi nekalbant lietuviškai, nė vienos dienos.

Visos minėtos lietuviškai kalbėjusios žemės buvo prarastos todėl, kad liovėsi kalbėjusios lietuviškai. Todėl, kad lietuvis užkalbintas sutiko kalbėti rusiškai. Vienokiomis ar kitokiomis „pateisinamomis“ aplinkybėmis.

Todėl daugiau nė žodžio rusiškai, nė su pačia Cikanauskiene!

Lietuvoje daugiau nė žodžio rusiškai! Jokiomis aplinkybėmis! Jokių pasiteisinimų! Lietuvis, Lietuvoje prabilęs rusiškai, yra Tėvynės išdavikas.

Kitaip mes patys netrukus būsime (Balta)Rusija. Nes rusų kalba nuo seno yra esminis rusinimo laidas ir vienas galingiausių Rusijos ginklų, tikrasis „orešnikas“ (kaip lenkų kalba – Lenkijos).

Visi aplinkui perdėm aiškiai tai suvokia, vien mes ligi šiol atkakliai snaudžiame savo tūkstantmėčio idiotizmo ūkuose, apsimesdami nesuprantantys, kad lietuvių kalba yra ir visuomet buvo tikrasis mūsų Vytis, o jo iškeltas kalavijas – ligi spindesio išgaląstas lietuviškas žodis.

Tėvynės teturime tiek, kiek jam leidžiame apginti.